

КОНЦЕПЦІЯ КУЛЬТУРНОЇ СТРАТЕГІЇ КИРИЛА СТЕЦЕНКА

Обух Людмила Василівна,

канд. мистецтвознавства, докторант, ст. викладач кафедри методики музичного виховання та диригування Навчально-наукового інституту мистецтв ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника»

ORCID ID: 0000-0003-3556-7587

Україна

У сучасну добу української державності питання соціокультурної стратегії піднімалося неодноразово, адже процес формування певних намірів (за Г. Мінцбергом [2]) – це захоплююче творення власної історії та її позиціонування в світових культурних нішах.

Одним з перших концепцію культурної стратегії означив представник української культурної династії Стеценків, відомий музикант, педагог і громадський діяч, культуролог, музичний і телевізійний продюсер Кирило Стеценко у своїй праці «Стратегія культури України. Філософія і менеджмент самодійснення нації» [1]. Ставши позаштатним радником міністра культури при президентові В. Ющенку (каденція міністра В. Вовкуна¹), К. Стеценко протягом пів року підготував ґрунтовну розвідку, де на 46-ти сторінках розробив гуманітарну стратегію для української влади, представивши концепцію культурної політики. Концепція пройшла експертизу Національного інституту стратегічних досліджень та отримала загальну позитивну оцінку, а також була затверджена на засіданні Національної ради з питань культури і духовності при Президентові України. Офіційно напрацювання видавалося Міністерством культури у скороченому вигляді для внутрішнього вжитку та обмеженим накладом, проте й досі планується перероблене й доповнене перевидання². Стратегія передбачала інтенсивне використання національного культурного

---

¹ Позаштатне радництво К. Стеценка не було оформлене юридично, проте збереглося посвідчення його як члена Національної ради з питань культури і духовності при Президентові України № С-914 від 24.11.2015 р. (дійсне до 31.12.2010 р.).

² Із переписки з К. Стеценком у соцмережі Facebook 27.12.1918 р.

продукту, котрий для цього мав визначатися за чотирма критеріями: мова, виробник, «українські жанри і форми», «українська стилістика та образна система». Останній, навіть за словами розробника, є досить суб'єктивним. Серед стратегічних цілей і завдань культури К. Стеценко виділяв наступне: «... цивілізаційна місія України полягає у поширенні Миру, Людяності й Любові. Здійснення регіонального і континентального лідерства України повинне початися й відбутися, насамперед, у сфері культури. Цей шлях національного самоздійснення має п'ять фаз: 1) духовна мобілізація; 2) пасіонарний спалах; 3) цивілізаційний прорив; 4) ноосферне довершення; 5) видове перетворення. Незважаючи на метафізичну абстракцію майбутнього, його творення матеріалізуватиметься у конкретних державних програмах і проектах» [1].

Ретельно продумане видання, оперте на вивчення міжнародного досвіду та ідеї його впровадження із «... максимумом образності, структурованості, таблиць і схем» [3] не знайшло гідного впровадження в провладних структурах. Перепоною, на думку автора, стала абсолютна непідготованість провладної еліти до якісних і сучасних змін в розвитку держави (адже управлінець зобов'язаний бути системним, освіченим, моральним; його мислення повинно докорінно відрізнятися від культурологічного чи соціологічного, «... бо управлінець не тільки об'єктивно сприймає реальність, а й бачить тренди і володіє інструментами змін: великими – стратегічного калібру і малими – рівня проектного менеджменту» [3]). Ця проблема залишається відкритою й до нині, підсилена об'єктивним регресом економічного життя, превалюючою на сучасному етапі ідеології виживання. Не втручання К. Стеценка у культурну політику (як зрозуміло з передачі) зумовлене переконанням митця, що стратегія – це ідеологія панування.

Підсумовуючи зазначимо, що розуміння стратегії як довгострокового напряму розвитку культури, так би мовити, загальної програми організації соціокультурного простору потрібне на державному рівні не лише задля визначення курсу політичного спрямування. Саме культура визначає рамки можливого й неможливого, базові стратегії реалізації, тому вияв національних особливостей специфіки ефективного управління державою найперше мало б

починатися з означення сутності культурної стратегії як системи національних загальнолюдських цінностей. Звідси, концептуальна праця К. Стеценка й досі не втрачає своєї актуальності та вартісності.

Список використаних джерел:

1. Ганжа Л. (2008) Метафізика і стратегічний менеджмент об'єднуються (інтерв'ю з Кирилом Стеценком). *Сайт «Телекритика»*. 20 лютого. URL.: http://mincult.kmu.gov.ua/mincult_old/uk/publish/article/111929;jsessionid=C88E8E5B18CC880E4FE0EFF8B54F.app1 (дата звернення: 24.01.2020).
2. Мінцберг Г. (2018) *Анатомія менеджменту. Ефективний спосіб керувати компанією* / пер. з англ. Роман Корнута. Київ: Наш формат.
3. Доній О. (2017) *Остання барикада. Передача КДРТРК*. 07 лютого. URL.: <http://www.youtube.com/watch?v=FQq5XzEQMoc&feature=youtu.be> (дата звернення: 24.01.2020).